Heidi Kallberg, lähi19P

Etelä-Savon ammattiopisto/Pieksämäki

YHTEYS KAATUU

Mitä me olisimmekaan tai missä me olisimmekaan?
Jos koronaa ei olisi tullutkaan, koko maailmaa sotkemaan.
Nyt ei toista halata saa, yksin pitäisi olla vaan.
Kaupassa ei toisia meinaa tunnistaa, kun maski tutut kasvonpiirteet piilottaa.

Ennen saatiin vailla pelkoa koskettaa, voi kuinka meillä oli mukavaa.
Koulussa yhdessä tehtävät tehtiin ja tauoilla paljon kasvotusten juteltiin.
Nyt kaikki tietokoneella tapahtuu ja taas mun yhteys kaatuu.
Kissa istuu ikkunalla hölmösti minua katsellen, kun ärräpäitä ilmaan sadattelen.

Pysähdyn hetkeksi haaveilemaan, voi kunpa pääsisi tanssimaan ja reissaamaan.
Ihan niin kuin ”ennen vanhaan”, aikaa ennen koronaa.
Mietin myös, että miksi en osannut arvostaa sitä mitä oli ennen tätä aikaa.
Nyt antaisin mitä vaan, jos pääsisimme aikaan vanhaan.

Havahdun ajatuksistani kuuntelemaan, kuinka äitiä pyydetään vessaan, pyyhkimään tulemaan.
Etäopiskelu pienokaisten kanssa on muuten välillä yhtä ja toista.
No ehkä vielä joskus, itselleni totean ja samaan aikaan vessan oveen koputan.